

nede tolke, og at det i det hele taget er svært at få folk ind i uddannelsen, fordi man selv skal betale sin uddannelse som tolk. Men mener ministeren ikke, at i den situation, hvor en mor eller far er hos lægen eller på sygehuset og der ikke kan findes en uddannet tolk, er det bedre at bruge en mindre uddannet voksen i stedet for at ty til at bruge et barn, som man gør i dag?

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Absolut, og det er også den erfaring, jeg selv har fra mine 15 år i Århus Amts sygehusvæsen, at når der er andre muligheder, bør det overvejes. Men jeg vil lægge vægt på, at det i hvert enkelt tilfælde er den fagligt ansvarlige læge eller psykiater eller psykolog, der må tage det faglige ansvar for, at tingene foregår på ordentlig vis.

At bringe fremmede ind synes at rejse en hel masse andre betænkeligheder. Skal vi nu til at involvere vildt fremmede, måske nære bekendte? Det er det, der nogle gange er problemet, også i flygtningelejre og den slags ting: nogle fra bekendtskabskredsen får indsigt i personlige forhold. Jeg så allerhelst, at vi som udgangspunkt hjælper hinanden med at få et ordentligt, professionelt korps af tolke, der kan stå til rådighed i både den kommunale sektor og i amtssektoren, især ved sygehusbehandlingen. Det må være vejen at gå.

Så handler det selvfølgelig også om, at de folk, der bistandsmæssigt, behandlingsmæssigt og terapimæssigt er behov for, hurtigst muligt kommer til at lære dansk, så man kan nå hinanden på det danske sprog.

Frank Dahlgard (KRF):

Jeg var muligvis ikke helt opmærksom, men jeg fik ikke helt fat i ministerens svar. Vil ministeren i denne vigtige sag, hvor det drejer sig om at beskytte børn, blot komme med en henstilling til amterne, eller ligger der noget mere konkret i det initiativ, ministeren omtalte før?

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Det lå i mine overvejelser over dette problem, som jeg erkender er et stort problem ude i terapierne, klinikkerne og sygehusbehandlingen, om ikke amterne i et samarbejde med kommunerne skulle hjælpe med til at opstille et regionalt, et lokalt korps. Man kunne forestille sig, at man på de områder, der er relevante, havde en liste, som man kunne få adgang til og trække tolke fra, både når det drejer sig om den kommunale sektor, den enkelte kommune, og når

der er tale om et sygehus. Det vil jeg snakke med Amtsrådsforeningen om, så den kunne tage fat i amterne med henblik på, at det er noget, man løser regionalt, som jeg helst ønsker det. Det er jo dér, man har problemerne.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 6

Jørgen Winther (V):

Jeg har et spørgsmål til sundhedsministeren om ventetider.

Sagen er jo, at statsministeren allerede i 1993 udtalte, at ingen patient må vente i mere end 3 måneder, og det har statsministeren sådan set gentaget hver eneste år siden 1993. Derfor blev jeg lidt forvirret, da hr. Jan Petersen under finanslovdebatten sagde, at ventetiderne faktisk var faldende. Jeg nævnte nogle tal fra Sundhedsministeriets egen pjeces »Sundhedssektoren i tal«. Jeg tror, ministeren kender den, og derfor vil jeg gerne spørge ministeren, om disse tal, jeg nu læser op her, er korrekte, eller om der er fejl i dem. Jeg har flere spørgsmål bagefter.

Men altså her står faktisk, at ventetiden for kirurgiske heldøgnspatienter i 1992 var på 86 dage, og så står der, at ventetiden i 2000 var på 101 dage.

I Venstres interne sundhedsgrupper har vi diskuteret tallene nøjere. Vi mener altså at måtte konkludere, at ventetiden er steget. Det er det, vi kan få ud af det.

Men vil ministeren sige, hvilke tal der er forkerte?

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Til hr. Jørgen Winther vil jeg sige: Allerede samme dag, lige uden for Folketingssalen, viste jeg hr. Jørgen Winther i samme rapport en anden linje, der viste det modsatte af det, hr. Jørgen Winther lige har fremstillet. Jeg vil henvise til den samtale med hr. Jørgen Winther og i øvrigt oplyse, at vi de sidste 5 år har haft en vækst i behandlinger om året på ca. 60.000. Det betyder, at der i dag behandles 300.000 flere patienter, end der gjorde for 5 år siden. Altså en årlig vækst på ca. 60.000.

Alligevel er det lykkedes ved en ihærdig indsats på de enkelte sygehuse og ude i afdelinger af det hundredtusindtallige flittige personale i vores sygehusvæsen at fastholde, at 93 pct. af